PE TEME DE EDUCAȚIE

PILDE DE ATAȘAMENT ȘI FIDELITATE FAȚĂ DE CLUB

Consacrăm această pagină unuia din aspectele cele mai pregnant definitorii ale profilului fotbalistului — și sportivului, în general — de tip nou, ATAȘAMENTUL ȘI FIDELITATEA FAȚĂ DE CULORILE UNUI CLUB.

În rîndurile care urmează, schițăm cîteva portrete ale unor fotbaliști fruntași pe care dragostea față de echipa lor îi caracterizează profund, această dragoste manifestîndu-se nu numai prin lupta din toate puterile, pe cîmpul de joc, pentru succesul și buna comportare a formației din care fac parte, ci mai ales (și asupra acestei laturi insistăm) prin FIDELITATEA dovedită de ei față de echipa respectivă, pe care n-au părăsit-o ani de zile, în ciuda unor tentații care poate s-au ivit, în ciuda faptului că valoarea lor fotbalistică ar fi fost, eventual, o monedă bună de vehiculat, de pe urma căreia să caute să tragă foloase suplimentare.

Nu sîntem împotriva trecerilor de jucători dintr-o echipă în alta. Există destule situații — și nu mai insistăm asupra lor — intrarea într-o facultate din alt oraș, încorporări, repartizări în producție la încheierea studiilor, schimbări de loc de muncă din necesități ale economiei naționale, care justifică suficient unele transferări. Dar ne pronunțăm cu toată hotărîrea împotriva acelor „PĂSĂRI CĂLĂTOARE", a jucătorilor care și-au făcut un „principiu de viață" din a se vîntura de la o echipă la alta, care nu sînt cu nimic legați de producție, de instituțiile ale căror culori sportive le reprezintă și pe care le schimbă cu dezinvoltură, în goana după o viață mai ușoară, după „căpătuială". O asemenea atitudine nu e în concordanță cu profilul nou al sportivului din țara noastră, al tînărului de azi, crescut și educat în spiritul moralei socialiste. Cazurile de acest gen trebuie sancționate exemplar ; ele trebuie curmate atît de cluburi și asociații, cît și de forurile sportive, pentru a nu face prozeliți, pentru a nu se prelungi ca proaste exemple.

Ne face, de aceea, plăcere să prezentăm în acest grupaj cîteva pilde de urmat, antrenori și jucători de fotbal, adevărați campioni ai atașamentului și fidelității față de club și — implicit — față de locul lor de muncă, de orașul lor.

SE VOR ÎMPLINI DOUĂ DECENII

Despre NUNWEILLER III, căpitanul și decanul de vîrstă al formației campioane s-au scris atîtea pagini de gazetă încît ar putea alcătui, poate, un volum de mii de file. S-au scris aceste pagini nu numai în ziarele și revistele din țara noastră, ci și în multe, foarte multe de peste hotare. Pentru că blondul dinamovist, șeful „dinastiei Nunweillerilor" (deși este al treilea dintre cei șapte frați), a jucat pe terenurile din zeci de țări, în zeci de competiții, i-a impresionat prin jocul său sobru și precis pe specialiștii și gazetarii de pretutindeni.

Ce mult este de cînd **Nelu Nunweiller**, cetățean al... Oborului și deci îndrăgostit de fotbalul din fostul lui cartier, a pășit pe poarta stadionului Dinamo ! Era prin 1952, cînd meșterul **Steinbach**, văzînd în el, peste ani, fotbalistul de nădejde care va fi, l-a se-

lecționat dintr-un grup de alți copii și i-a promis că-l va face fotbalist adevărat. Puștiul de atunci l-a ascultat și tată-l omul matur de azi. **19 ani despart cele două momente din viața jucătorului dinamovist cu tricoul nr. 3.** De atunci și pînă acum, **Nelu Nunweiller** a rămas credincios culorilor „alb-roșu" ale clubului din Șos. Ștefan cel Mare.

Au trecut pe lîngă el, din 1956, de cînd joacă în prima echipă, zeci și zeci de jucători. A jucat în același 11 cu **Călinoiu**, cu **Ene I** : a asistat la debutul senzațional al lui **Varga**, ca și la declinul acestuia ; l-a mîngîiat pe creștet pe **Dumitrache** atunci cînd acesta a călcat pentru prima dată gazonul lui Dinamo, a urmărit anii de muncă ai lui **Cheran** sau **Lucescu**, de pe cînd erau juniori. El a rămas neclintit, ca o stîncă, rareori clătinată de furtunile de pe gazon, om de bază la Dinamo. Firește, i-a atras alături de el pe frații săi fotbaliști, dintre care **Radu** îi calcă pe urme.

În toți acești 19 ani doar două campionate a lipsit **Nunweiller III** din echipa lui Dinamo : campionatele din 1966—69 și 1969—70 cînd, la solicitările clubului Fenerbahce Istanbul, a jucat în frumosul oraș de pe malurile Bosforului. Dar atunci cînd contractul s-a încheiat, **Nelu Nunweiller** nu a întîrziat să se înapoieze la clubul său.

Peste puține luni, căpitanul lui Dinamo va împlini 36 de ani. Va sărbători atunci și 20 de ani de cînd poartă culorile clubului pe meridianele fotbalului.

SFERTUL DE SECOL AL LUI NICOLAE DUMITRESCU...

U.T.A. îl va sărbători curînd pe antrenorul său, NICOLAE DUMITRESCU, pentru 25 de ani de neîntreruptă activitate. Mai întîi ca jucător, din 1946, apoi ca tehnician priceput și respectat. Și dacă nimeni nu va încerca să minimalizeze aportul extremului stîngă *Nicolae Dumitrescu* la performanțele echipei, apoi cu atît mai mult trebuie să evidențiem deosebitele contribuții ale antrenorului *Nicolae Dumitrescu* la activitatea fotbalului de performanță în cadrul clubului U.T.A.

Ce îl caracterizează pe statornicul antrenor al textiliștilor ? Mai înainte de orice, o deosebită seriozitate. El își iubește cu pasiune meseria, vrea cu toată ardoarea să și-o facă așa cum trebuie. Se-

riozitatea aceasta și o deosebită modestie în comportare au determinat, în ambianța propice a colectivului din Arad, nașterea unei *trainice legături conducere-antrenor, antrenor-suporteri*. Zilele n-au fost totdeauna senine și calde pentru *Nicolae Dumitrescu* și pentru echipa lui. Dar tocmai această sinceră și totală legătură, fidelitatea fostului internațional față de colectivul său, au reprezentat o punte de ieșire foarte prețioasă din perioadele grele.

Acum, cînd U.T.A. cunoaște frumoase satisfacții pe planul activității sale interne și internaționale, să relevăm — și nu în ultimul rînd — printre explicațiile lor, munca temeinică și — mai ales — STATORNICĂ a antrenorului *Nicolae Dumi-*

TRUP ȘI SUFLET PENTRU „U"

În vara anului 1960, cu îngăduința celor ce-i călăuziseră primii pași în fotbal, la pitici și juniorii de la Clujeana, REMUS CIMPEANU a trecut la „U". Cu emoție și... teamă. Teama că nu va reuși să joace curînd, alături de **Petru Emil** și **Octavian Popescu**, de **Ivansuc**, **Suciu**, **Marcu**, **Mateianu** și **Horațiu Moldovan**. Iată însă că un accident stupid al fundașului **Costin** obligă pe antrenori să trimită în locul lui, în teren, pe interul **Cimpeanu**. O improvizație ? Așa a crezut toată lumea. Așa a crezut și el, proaspătul purtător al tricoului studentilor clujeni. Numai că improvizația s-a dovedit a fi inspirată, și **Remus Cimpeanu** a jucat nu mai puțin de 11 ani ca fundaș, apărînd culorile „alb-negru" în peste 260 de întîlniri oficiale.

Dacă s-a gîndit vreodată, în toți acești ani, să părăsească „șepcile roșii" ? I s-au făcut propuneri de transfer. Unele deosebit de tentante : Minerul Baia Mare, cînd promovase în

„A", Steagul roșu Brașov, Dinamo București. De ce nu le-a acceptat ? Pentru că, ne spunea recent, **tot ceea ce a reușit să realizeze ca fotbalist se datorează Clujului și a părăsi orașul în care s-a născut și a crescut, în care a învățat și și-a întemeiat o familie, și care-l respectă, a întoarce spatele echipei care l-a consacrat ca jucător în prima divizie a țării, ar fi însemnat un act de nerecunoștință, o dezertare.** Apoi, cu timpul, au plecat **dr. Georgescu**, **Marcu**, **Petru Emil**, **Oct. Popescu**, **Mateianu**. A rămas singurul din echipa care a cîștigat în 1965 „Cupa României" și, într-o zi, antrenorul i-a întins banderola căpitanului de echipă care l-a legat pentru totdeauna de „U". În anii cînci, pe furtunoasele valuri ale campionatului, corabia lui „U" părea că se va sfărîma, cînd mulți dintre cei de pe coverță căutau poate modalități de salvare, el singur nu avea nici măcar dreptul să se gîndească s-o părăsească. Era doar căpitanul ei !

DESTINUL ECHIPEI - DESTINUL SĂU

Băcăuanul NICOLAE VĂTAFU este, de fapt, brașovean la origine și a promovat, cu aproape 15 ani în urmă, din formația de juniori a antrenorului **Vl. Grosaru** în prima garnitură a divizionarei A Dinamo, din orașul de la poalele Tîmpei. În 1958, apoi, urmînd destinul echipei, în cadrul căreia se înscrie de acum și propriul său destin, schimbă Brașovul pe Bacău. Și de atunci **a rămas neclintit pînă astăzi pe poziția celui mai ferm apărător — la propriu și la figurat — al culorilor Sport Clubului**, pe care nu s-a gîndit niciodată să le părăsească cu adevărat. Nici chiar atunci, în 1964, cînd după absolvirea Institutului pedagogic, posibilitatea și perspectiva unui transfer la Politehnica Iași, păreau la un pas de realizare.

Dar această împrejurare nu poate fi apreciată decît, cel mult, ca un simplu moment de rătăcire, o sincopă nesemnificativă în manifestarea sentimentului de fidelitate față de clubul băcăuan. Pentru că **Nicolae Vătafu** a înțeles la timpul

potrivit să renunțe definitiv la intențiile de plecare și să revină fără rezerve — înainte de a deveni un fiu risipitor — în sînul unui colectiv care l-a crescut și l-a format. Și care, la rîndu-i, recunoscător poate, i-a încredințat, nu mult după aceea, purtătorului tricoului cu nr. 5 — astăzi cel mai vîrstnic jucător al formației — înalta răspundere a căpitanului de echipă.

DE TREI ORI FIDEL

Portarul echipei Petrolul, MIHAI IONESCU, a apărut pe prima scenă divizionară a fotbalului nostru destul de tîrziu. La 24 de ani, vîrstă la care de obicei un jucător se apropie de granița maturității sportive. Și acest lucru ar putea fi pus, la prima vedere, pe seama unei afirmări mai dificile a talentului său. A unor împrejurări care nu i-au favorizat, mai din timp, plasarea pe orbita rezervată valorilor din primul eșalon.

Cel mai aproape de adevăr este însă faptul că **Mihai Ionescu** a rezistat cu multă demnitate și convingere unor tentații care l-ar fi putut atrage ca pe mulți alții, pe drumul amăgitor al unor avantaje trecătoare. Și a rămas credincios, mai întîi Ploieștiului, orașul său natal, așteptînd cu răbdare și încredere în poarta divizionarei B Prahova, momentul promovării la Petrolul. Apoi a făcut în continuare, timo de mai bine de un deceniu, dovada unui remarcabil atașament față de clubul care i-a oferit posibilitatea și conditiile consacrării. Și, în sfîrșit, la vîrsta de 35 de ani, **Mihai Ionescu** a trecut cu succes și cea de-a treia probă a fidelității. Față de fotbal de astă-dată, pe care încă nu l-a părăsit, învingînd concurența mult mai tinerilor săi colegi, **Mărculescu** și **Plopeanu** și redevenind același om de bază al echipei ca în anii primei tinereți sportive.

UN MARE „SUFLETIST" AL GIULEȘTIULUI

Am asistat recent la un antrenament al Rapidului. Acolo, umăr la umăr cu generațiile mai tinere, ILIE GREAVU lucra în teren cu aceeași constiinciozitate și vointă cu care ne-a obișnuit în cei **16 ani de prezență** prestigioasă sub culorile alb-vișinii.

Iliuță, „fundașul de cauciuc" cum îl adulau spectatorii, este complet neschimbat în atitudine și comportament, este același „mare sufletist" al echipei feroviare, așa cum l-am cunoscut în iarna anului 1956 cînd, după terminarea stagiului de juniorat făcut la C.P.C.S., pașii lui s-au îndreptat spre clubul din Giulești. Îl atrăsese ca un magnet echipa în care au strălucit Auer, Baratki, Vintilă, Sipoș și mai apoi Filote și ceilalți, îl atrăsese marea popularitate a formației.

Dacă îl întrebi acum pe Greavu care au fost marile lui satisfacții în toți acești ani de cînd slujește culorile Rapidului, în afara titlului de campion cucerit de giulești, el îți răspunde modest : **„Poate simplul fapt că am la activ 295 de jocuri oficiale în Divizia A în aceeași echipă, poate cele 24 de apariții în întîlnirile internaționale, poate amănuntele că nu am fost niciodată eliminat și suspendat pentru acte de indisciplină, că nu mi-am părăsit echipa atunci cînd am fost ofertat de Steaua, Dinamo sau Universitatea Cluj".**

Simple destăinuiri, dar din miezul acestora, spuse telegrafic, afli adevăratele trăsături de caracter ale lui Iliuță, în ele se ascund marile bucurii și, de ce nu, grelele încercări prin care trec, inerent, toți jucătorii de mare performanță.

Da, Greavu a fost o personalitate distinctă a teamului din Giulești, un adevărat coleg de echipă care la succese s-a bucurat ca un copil căruia îi dai o ciocolată, iar la înfrîngeri, de ce să nu spunem, a suferit, a lăcrimat sincer !

8 ANI DIN 20 !...

DUDU GEORGESCU face parte din ceea ce ne place să numim „noul val", în fotbalul nostru. Are vîrsta marilor idealuri, 20 de ani, cînd împlinirea sportivă începe să se adune la temelie, prefigurînd profilul fotbalistului de mîine. Pe acest jucător de la Progresul București îl încadrăm în categoria tinerilor dotați, serioși, perseverenți. **Din 1963 sub culorile clubului din strada Dr. Staicovici**, descoperit de Gorgorin și slefuit de Kluge, a urcat treptat scara promovării, fiind titularizat înainte de a păși peste pragul juniorатului. S-a impus repede în echipa sa și în cea națională de juniori, prin calitățile tehnice și fizice incontestabile. **N-a pregetat să joace unde a fost nevoie de el**, în linia de asalt, ca și în propriul careu, în calitate de fundaș central. **A acceptat, fără să crîcnească și rolul ingrat al rezervei**, dar a revenit între primii 11, demonstrîndu-și utilitatea. **În atitudinea lui nu s-a infiltrat niciodată spiritul de frondă, fumuri de vedetă, sau acte de indisciplină**, caracteristice la alți jucători, de aceeași vîrstă și talent cu el.

Și poate că piatra de încercare pentru capitolul etic al unui jucător de fotbal, a bătut în conștiința lui **Dudu Georgescu** înaintea acestui campionat, cînd e-

chipa sa retrogradînd, **el a preferat să rămînă pe corabie**, deși cluburi ca Steaua sau Crișul Oradea îl ofertau la modul cel mai serios.

— De ce nu ai plecat la o echipă de Divizia A ? l-am interogat recent pe **Dudu Georgescu**.

Iar el, ștergîndu-și sudoarea, după antrenament, ne-a privit fără să vrea să înțeleagă întrebarea. A răspuns antrenorul secund, Liviu Colceriu, în locul său:

— N-a plecat, pentru că este atașat culorilor Progresului și pentru că din simțul datoriei și al onoarei, și-a făcut un crez. Dacă toți jucătorii ar fi ca Dudu, Progresul n-ar mai cunoaște naveta tristă dintre Divizia A și B

Pagină realizată de : Ion CUPEN, Laurențiu DUMITRESCU, Eftimie IONESCU, Mihai IONESCU, Mircea TUDORAN, Stelian TRANDAFIRESCU, Radu URZICEANU.